

Hebreeën 5:1-10

Als een mens te maken krijgt met lijden, moeite en verdrukking, dan kan dat heel diep in je leven insnijden. De bijbel is daar altijd heel realistisch in. Met name in de Psalmen zien we hoe mensen ontredderd kunnen worden door het lijden dat ze meemaken. Als gelovig mens, als christen, kun je het lijden op twee manieren verwerken. Je kunt zeggen: met een God die dat in mijn leven laat gebeuren, wil ik niets te maken hebben. Dan laat je jezelf door het lijden wegdrijven van God. Maar je kunt ook – dat is de andere mogelijkheid – in je lijden de toevlucht nemen tot God. Dan brengt het lijden je dichterbij Hem.

De lezers van deze Hebreeënbrief, joodse christenen, hadden ook met lijden en verdrukking te maken. Zij reageerden hierop door wat terug te krabbelen en zich te distantiëren van de christelijke gemeenschap. Daar heeft de schrijver van de brief zorgen over en hij probeert zijn lezers weer zover te brengen, dat die verdrukkingen en dat lijden voor hen geen reden meer zijn om weg te lopen, maar juist om dichterbij naar de Here Jezus Christus toe te kruipen. En om dat te bereiken, verwijst de schrijver naar Christus, onze hogepriester, die ook heeft moeten lijden.

Tussen twee haakjes, deze eerste vier verzen uit hoofdstuk 5 staan in de tegenwoordige tijd geschreven. Dat wekt de indruk dat, toen deze brief geschreven werd, de tempeldienst nog altijd bestond. Wij weten uit de geschiedenis dat de tempel in Jeruzalem is vernietigd in het jaar 70 na Christus. We mogen daarom aannemen dat de Hebreeënbrief is geschreven voor het jaar 70.

In het Oude Testament was een priester een tussenfiguur. Hij trad ten behoeve van de mensen op bij God. Met het offerbloed moest de hogepriester niet alleen de zonden van het volk verzoenen maar ook zijn eigen zonden. Dat was onontkoombaar, want de hogepriester was zelf een zondig, zwak mens, met zwakheden en gebreken. Eigenlijk was dat goed. Want daardoor stond hij met de mensen op één lijn. Hij zat in hetzelfde schuitje en kon daarom solidair zijn met de mensen. En dat is een goede zaak. Want veronderstel eens dat voorgangers en ouderlingen niet op één lijn stonden met de gemeenteleden, maar op een hoger niveau. Dan is het gevaar groot dat ze zich boven de gemeente gingen verheffen. Dan werd vanuit de hoogte op de gemeente neergezien en dan ging men over de gemeente heersen in plaats van dienstbaar zijn. Echt pastoraal werken is alleen

mogelijk als ambtsdragers en gemeenteleden zich één weten in hun verhouding tot God. We moeten het allemaal van vergeving hebben. Zo was het ook met de priester in de tijd van het Oude Testament. Zij moesten ook offers brengen voor hun eigen zonden. Ze waren solidair met het volk. De Oud Testamentische hogepriester werd ook niet door mensen gekozen, maar door God aangesteld. Zo was het met Aäron en zo ging het hogepriesterschap over van vader op zoon. Dat was de bedoeling, maar ten tijde van de bezetting door de Romeinen zijn er ook wel hogepriesters door de Romeinen aangesteld. Wij kennen bijvoorbeeld Annas en zijn schoonzoon Kajafas, die ten tijde van Jezus hogepriesters waren. Beiden zijn door de Romeinen aangesteld. Maar Gods oorspronkelijke bedoeling met het hogepriesterschap was anders. God stelde aan. En zo was dat met de Here Jezus ook. Hij heeft niet zichzelf als Hogepriester benoemd, maar zijn Vader heeft Hem voor die taak aangesteld. "Mijn Zoon zijt gij....gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek". Wat dat betekent, en wie Melchizedek is bespreken we later een keer. In het 7^e hoofdstuk komt hij weer uitgebreid aan de orde. Maar hier worden wel iets heel belangrijks gezegd over het priesterschap van Jezus. Het is een priesterschap voor eeuwig. Bij Aäron ging het priesterschap steeds over van vader en zoon. Maar bij Jezus is het priesterschap eens en voor altijd overgegaan op Gods Zoon. En daar komt geen eind aan.

Ik zei net al dat de Oudtestamentische priesters ook moesten offeren voor hun eigen zonden. Maar met de Here Jezus was dat anders. Hij is wat betreft de zondigheid niet solidair met ons. Hij heeft geen zonde gekend. Gelukkig maar, want anders kon Hij ook onze Verlosser niet zijn. Maar hoewel Hij geen zonde heeft gekend, kan Hij wel met ons meevoelen. Omdat Hij wel op dezelfde manier is verzocht geweest als ons. Soms zeggen mensen wel in hun ellende tot de mensen die hen willen troosten: "hou maar op, je begrijpt er niets van, alleen wie zelf zoiets heeft meegemaakt, kan aanvoelen wat ik meemaak". En dat kan nu precies van de Here Jezus gezegd worden. Jezus heeft het allemaal meegemaakt, Hij kan ons begrijpen. Gelukkig heeft Hij niet gezondigd, maar Hij was wel volledig mens. Hij was onderworpen aan de zwakheden en beperkingen en kwetsbaarheden van het menselijk bestaan.

Maar nu moet je eens goed opletten hoe Jezus met het lijden is omgegaan. Jullie lezers, zegt de schrijver, hebben de neiging om je van God weg te laten drijven, maar bij Jezus is het tegenovergestelde het geval. Hij werd door zijn lijden naar God

toegedreven. Dat ging heus niet vanzelf. Nee, onder tranen en sterk geroep heeft Hij gebeden en gesmeekt. Denk maar aan de hof van Gethsemané, waar de Here Jezus letterlijk door het stof kroop vanwege alle ellende die Hem zou overkomen. Maar juist door zijn verdriet en lijden werd Hij naar God toegedreven. Daardoor leerde Hij te gehoorzaamheid. Alles wat er aan verzoeken en lijden in zijn leven te vinden was, was voor Hem een leerschool. En in zijn omgang met het lijden is de Here Jezus ook voor ons een voorbeeld. Als ons leven door tegenslagen getroffen wordt, als we zware klappen te incasseren krijgen, wat doen we dan? Keren we ons van God af, of bestormen we de hemel met onze vragen. Want dat mag! Jezus deed het ook. "Vader laat deze drinkbeker aan Mij voorbij gaan". Een gebed van Jezus wat goddank niet verhoord is, trouwens. En ook later aan het kruis worstelde Jezus met God "Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?".

Maar we moeten ons wel realiseren dat we op onze waarom-vragen lang niet altijd een antwoord krijgen. Het klinkt gek, maar dat antwoord is zelfs niet het belangrijkste. We denken dat wel vaak, als we maar wisten waarom, dan kunnen we er beter mee omgaan. Maar is dat wel zo? Stel dat Job geweten had waarom al die rampen hem troffen, zou dat het er voor hem makkelijker op maken of moeilijker?

Niet de vraag 'waarom' is het belangrijkste, maar de vraag 'hoe gaan we er mee om?' Schudden we met onze vuist naar God en nemen we het Hem kwalijk, of laten we ons in onze moeite naar Hem toedrijven? Leren we erdoor gehoorzamen, zoals ook de Here Jezus de gehoorzaamheid leerde uit Zijn lijden? Hij heeft God vastgehouden in al zijn angst en lijden. En zo is Hij voor ons allen een oorzaak van eeuwig heil geworden. Wij zijn verlost dankzij Zijn gehoorzaamheid.

En omdat Jezus onze grote Hogepriester is, een Hogepriester die kan meevoelen in onze pijn en ons verdriet, mogen wij ook vrijmoedig tot God naderen. Ook nu, nu we weer samen bidden voor onze gemeente. We mogen onze zorgen en ons verdriet bij Hem brengen en alles wat ons bezighoudt.

"Gaaf gij gebukt, door zorg gedrukt? Leg dan uw lasten neer! Tob niet langer voort, maar vertrouw op 's Heren woord! (JDH 881)

Amen